01/05/2020

Αφού τα συνδικάτα μπορούν, γιατί δεν μπορούσε η Εκκλησία;

/ Επικαιρότητα

Μέσα στο μικρό χρονικό διάστημα της μιας εβδομάδας τα οξύμωρα σχήματα που βλέπουμε στη χώρα μας συνεχίζονται.

Το περασμένο Σάββατο είδαμε την περιβόητη «κινητή» συναυλία στους δρόμους της Αθήνας που δέχθηκε πλήθος επικρίσεων για την παρουσία της μπροστά στο Μέγαρο Μαξίμου. Αν και οι επικρίσεις κατευθύνθηκαν προς τον Πρωθυπουργό κυρίως και τον Δήμαρχο Αθηναίων για τον τρόπο αντιμετώπισης και τον σχεδιασμό μιας τέτοιας κίνησης την ώρα που όλη η Ελλάδα βρισκόταν σε ακινησία, με απαγορεύσεις, πρόστιμα, κλειστές Εκκλησίες, απογόρευση μεγαφώνων και Λιτανειών Ιερών Εικόνων.

Σήμερα, παγκόσμια τιμάται η εργατική Πρωτομαγιά που έχει τους δικούς της συμβολισμούς. Από το πρωί σε αρκετές πόλεις της Ελλάδας τα συνδικάτα πραγματοποιούν πορείες. Στη πλατεία Συντάγματος συνέβη το ίδιο με μέλη του ΠΑΜΕ να πραγματοποιούν απεργιακή συγκέντρωση (εν μέσω απαγορεύσεων!), τηρώντας τις αποστάσεις ασφαλείας και φορώντας μάσκες.

Μάλιστα όπως αναφέρθηκε και σε τηλεοπτικά μέσα μέχρι και μηχανοκίνητη πορεία διαμαρτυρίας είχαμε. Την ίδια ώρα που σύμφωνα με τα μέτρα που έχουν ληφθεί απαγορεύονται οι συναθροίσεις άνω των 10 ατόμων!

Σύμφωνα με τα όσα έχουν ανακοινωθεί τόσο από τον Κυβερνητικό εκπρόσωπο Στέλιο Πέτσα όσο και από τον υφυπουργό Πολιτικής Προστασίας Νίκο Χαρδαλιά τα μέτρα ισχύουν αυστηρά για όλους μέχρι και το πρωί της Δευτέρας 4 Μαΐου. Αυτό όμως δεν βλέπουμε να συμβαίνει.

Παράλληλα, η σημερινή εικόνα εγείρει και τον προβληματισμό, αφού τα συνδικάτα μπορούν να το κάνουν, γιατί δεν μπορούσε να το κάνει και η Εκκλησία; Γιατί δεν της δόθηκε η δυνατότητα κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Εβδομάδας να το κάνει;

Μα θα πει κάποιος το θέμα με την Εκκλησία τελείωσε. Οι ναοί ανοίγουν τη Δευτέρα και στις 17 Μαΐου οι πιστοί θα μπορούν αν μετέχουν και στη Θεία Λειτουργία. Αυτό σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να παραγράψει τα γεγονότα που συνέβησαν την περίοδο που μας πέρασε. Με κληρικούς να βρίσκονται απολογούμενοι ενώπιον της δικαιοσύνης γιατί απλά έπραξαν κατά τη συνείδηση της ιερατικής τους αποστολής.

Μάλιστα, τα γραφόμενα του Αρχιεπισκόπου στην επιστολή του προς τον Πρωθυπουργό περιγράφουν ξεκάθαρα τα όσα υπέστη η Εκκλησία όλο αυτό το διάστημα. "Διασυρθήκαμε δημοσίως από τους ασθενείς τη πίστει χριαστιανούς που δεν επέδειξαν υπομονή. Υπομείναμε ενορχηστρωμένες επιθέσεις ΜΜΕ και κοινοβουλευτικών κομμάτων".

Και ένας τελευταίος προβληματισμός. Βρισκόμαστε στο κατώφλι των 200 χρόνων από την Επανάσταση του 1821. Προετοιμαζόμαστε πυρετωδώς γι' αυτό. Φέτος είδαμε όμως να τιμάται λιτά η 25η Μαρτίου. Δια τον φόβο της πανδημίας. Φέτος είδαμε, η Ιερή Πόλη του Μεσολογγίου να τιμά κεκλεισμένων των θυρών την Ηρωική Έξοδο. Φέτος είδαμε να τιμώνται λιτά τα θύματα της Σφαγής της Χίου. Θα μπορούσαμε να γράψουμε πολλά που είδαμε. Αλλά δεν είναι αυτό το νόημα.

Σήμερα είδαμε όμως, να καταθέτουν με άνεση στεφάνια στην Καισαριανή στο πλαίσιο του εορτασμού της εργατικής Πρωτομαγιάς και της μνήμης των Ελλήνων που εκτελέστηκαν από τα Γερμανικά στρατεύματα κατοχής.

Χωρίς να επικρίνουμε τη σημερινή ενέργεια. Αλλά, μήπως αδικήσαμε λίγο αυτούς που ήθελαν να τιμήσουν τις θυσίες των αγωνιστών του 21;